

Γράφει η [Ευρυδίκη Αμανατίδου](#)

Όλοι έλεγαν πως γεννήθηκα χοντρή, ένα υπερβολικά παχουλό μωρό που δυσκόλεψε τη μαμά του στη γέννα. Παρόλα αυτά ήμουν ένα χαριτωμένο μωρό.

Όλοι έλεγαν πως μεγαλώνοντας, θα έστρωνα. Καλύτερη απόδειξη του αντιθέτου από την πραγματικότητα, δεν υπήρξε.

Από τη στιγμή που θυμάμαι τον εαυτό μου, μία είναι η εικόνα του καθρέφτη. Χοντρή, χοντρή, απίστευτα χοντρή. Κι όλοι να λένε το γνωστό: «*Θα μεγαλώσει και θα στρώσει*». Ως ελπίδα, αποδείχτηκε μάταιη. Κι εγώ βαρέθηκα να κοιτάζομαι στον καθρέφτη. Η εικόνα μου κατάντησε αφόρητη. Καθώς έβλεπα τα φουσκωμένα μάγουλα, το διπλοσάγονο, την ολοστρόγγυλη κοιλιά με έπιανε απελπισία. Και δεν έφταναν όλα αυτά, παρά είχα και τα πόδια μου που, σε αντίθεση με το υπόλοιπο σώμα, αποτελούσαν, ως τραγική ειρωνεία, ένα κομψοτέχνημα. Τόσο τέλεια και καλοσχηματισμένα, έμοιαζαν εντελώς παράταιρα. Σαν αστείο κοτοπουλάκι, έτσι με έλεγαν στο δημοτικό. Δεν πολυκαταλάβαινα κιόλας τότε και δεν έδινα σημασία.

Καθώς μεγάλωναν οι τάξεις, ανάλογα αυξάνονταν και τα κιλά μου. Οι συμμαθητές μου αντιμετώπιζαν την κατάσταση με όλο και γλαφυρότερο πνεύμα. Το αστείο κοτοπουλάκι έγινε αστείο γουρουνάκι, ελεφαντάκι, χοντροβάρελο, ώσπου στα γυμνασιακά χρόνια εντρύφησα σε πιο μνημειώδεις χαρακτηρισμούς, όπως ογκόλιθος, μενίρ, μεγαθήριο.

Τότε άρχισε και το μεγάλο δράμα! Βλέπετε, είχα την τύχη ή την ατυχία -όπως το πάρει κανείς- να φοιτώ σε μικτή τάξη. Αγόρια και κορίτσια μαζί, παρεούλες, αστείακια, χαβαλές. Κι εγώ η μόνιμη απόκληρη, ως ασθενής με μολυσματική νόσο.

Τότε ήταν που ξεκίνησα τις δίαιτες. Δίαιτες με μπανάνες, με μήλα, με πατάτες, δίαιτες υγρής διατροφής, δίαιτες εξπρές και δίαιτες διαρκείας. Αποτέλεσμα μηδέν. Πάχαινα και μόνο που άνοιγα το στόμα μου. Με τον αέρα! Έτρωγα αέρα κοπανιστό και η σκάλα στη ζυγαριά ανέβαινε.

Γράφτηκα σε γυμναστήριο. Ματαιοπονούσα! Με το που γύριζα στο σπίτι, αναπλήρωνα ό,τι θερμίδα είχα κάψει. Δοκίμασα χάπια αδυνατίσματος. Κόντεψα να αποδημήσω εις Κύριον, κιλά όμως δεν έχασα. Έβαλα μασαζοκορσέδες, ελαστικές βερμούδες, κιλότες, καλσόν, τρεις ζώνες τη μια πάνω στην άλλη. Το μοναδικό αποτέλεσμα ήταν να πάθω ψύξη από την εφίδρωση. Κατανάλωσα δεκαπέντε κιλά κρέμες αδυνατίσματος κάθε πιθανής υφής και απόχρωσης. Μηδέν, μηδέν, μηδέν!

Στο μεταξύ, οι συμμαθήτριάς μου κέρδιζαν την εύνοια και προτίμηση των θελκτικότερων αρσενικών, ενώ εγώ βασανιζόμουν να λύσω το άλυτό μου πρόβλημα. Η μεγαλύτερη ειρωνεία ήταν που, ως κι ο χειρότερος σε εμφάνιση, δε γύριζε να με κοιτάξει. Λες κι ο κόσμος όλος είχε πλαστεί μόνο για αδύνατες ή κατ' εξαίρεση, για ελάχιστα εύσωμες.

Είχα πέσει σε μαύρη κατάθλιψη. Κι όσο πλησίαζε ο καιρός για τη μεγάλη σχολική εκδρομή της τελευταίας τάξης του Λυκείου, εγώ είχα κρεμάσει μεσίστια σημαία. Αφού έλεγα να μην πάω! Τι θα έκανα πέντε ολόκληρες μέρες μαζί με όλους αυτούς; Τι γύρευα εγώ σε έναν κόσμο καλοφτιαγμένων και επιθυμητών σωμάτων; Ίσα-ίσα που όλοι θα είχαν την ευκαιρία να με κοροϊδέσουν και να συναγωνιστούν σε εξυπνάδες εις βάρος μου. Τι κόμπλεξ κατωτερότητας, τι μανιοκαταθλιπτικό σύνδρομο, θα μου πείτε. Καλά, ας ήσασταν στη θέση μου και τότε, θα βλέπαμε πόσα απίδια πιάνει ο σάκος. Στο τέλος, χωρίς κι εγώ να καταλάβω πώς, πήγα στην εκδρομή. Ακολουθούσα το σύνολο για να μη με πουν απόκληρη. Όχι πως γλίτωσα την καζούρα.

Κάποια στιγμή, βρεθήκαμε σε ένα κλαμπ της επαρχιακής πόλης όπου είχαμε καταλύσει. Εκείνο το βράδυ γινόταν ένα χάπενινγκ, όπως τον τελευταίο καιρό συνηθιζόταν, έτσι για να ταραχτεί λίγο το τέλμα της επαρχίας. Μοντέλα, ο Θεός να τα κάνει, παρέλασαν σε μια αυτοσχέδια πασαρέλα, φορώντας σύνολα ενός άγνωστου οίκου.

Τότε ήταν που μου μπήκε πρώτη φορά η διαβολική ιδέα. Τι παραπάνω είχαν όλες αυτές; Παραπάνω όχι, παρακάτω σίγουρα ναι: αρκετά κιλά, δεκάδες λιγότερα από εμένα. «Και λοιπόν;»

Ξανασκέφτηκα. Στον κόσμο υπάρχουν και εύσωμες, παχουλές, χοντρές. Δε θα έπρεπε να κυκλοφορούν ρούχα και γι αυτές; Και βέβαια! Ρούχα υπήρχαν, κανένας όμως δεν τα διαφήμιζε πάνω κάτω στις πίστες και στις πασαρέλες. Κανένας δεν είχε στηθεί μπροστά στην κάμερα ή τη φωτογραφική μηχανή για να τα προβάλει.

Κι αν το έκανα εγώ; Αν γινόμουν μοντέλο για παχουλές; Έπαιξα λίγο την ιδέα στο μυαλό μου και μετά χαμογέλασα πικρά. Ποιος θα καθόταν να ασχοληθεί; Όλοι θα με κορόιδευαν για μια ακόμα φορά. Παρά ταύτα, το σκεφτόμουν συνέχεια. Αν μπορούσα να το κάνω!

Με αυτό το όνειρο, η σχολική εκδρομή κακόν-κακώς, τελείωσε. Επιστρέψαμε στα θρανία και το πηγάδι των εξετάσεων κατάπιε τις φαντασιώσεις μου.

Μήνες μετά, στο πρώτο εξάμηνο της Φιλοσοφικής είχα βρει την ησυχία μου. Στο Πανεπιστήμιο, μέσα στο ανώνυμο πλήθος, κανένας δεν πρόσεχε την εμφάνισή μου. Εγώ πάλι, αφοσιώθηκα στις παραδόσεις και τα βιβλία της Σχολής. Ξέχασα εντελώς τη σχολική εκδρομή και τίποτα δε θα μου θύμιζε εκείνη τη βραδιά στο κλαμπ, αν δε συνέβαινε το απροσδόκητο.

Η μητέρα μου είχε μία φίλη κι αυτή η φίλη είχε μια βιοτεχνία γυναικείων ρούχων. Αυτό δεν το ήξερα. Το έμαθα εκείνο το απόγευμα που, γυρίζοντας από τη Σχολή, τις βρήκα να πίνουν τσάι και να κουβεντιάζουν παρέα.

«Αχ, θα σκάσω, Κλειώ μου», έλεγε η φίλη της μαμάς.

«Μην κάνεις έτσι βρε Καίτη μου», την παρηγορούσε η μαμά. «Αυτά έχει το εμπόριο. Τα πάνω του και τα κάτω του».

«Ναι, αλλά πού θα πάει αυτή η κατάσταση; Θα μας φάει ο ανταγωνισμός. Βγήκε τώρα και η κουτσή Μαρία κι έκανε βιοτεχνία. Πάει, χάλασε και το ρούχο!»

«Θα έρθουν και καλύτεροι καιροί», αντιγύρισε η μαμά.

«Γι αυτό σκέφτηκα εσένα, Κλειώ μου! Δηλαδή, όχι ακριβώς εσένα, την Ερμιόνη σκέφτηκα».

Για να μη μπερδευτείτε, Ερμιόνη είναι η αφεντιά μου. Δε μου έφτανε η εμφάνισή μου, είχα οικονομήσει και το ανυπόφορο όνομα της γιαγιάς μου. Εμένα όμως τι με ήθελε; Ωρες είναι να έφταιγα και για την οικονομική κρίση της κυρίας Καίτης.

«Να», συνέχισε ασθμαίνουσα αυτή. «Σκέφτομαι να κάνω μια διαφήμιση. Κάπου το γυρίζω στο μυαλό μου, όμως κάτι δε μου πάει καλά στην παρουσίαση. Θυμήθηκα λοιπόν που η Ερμιόνη έγραφε πάντα καλές εκθέσεις. Ε, και τώρα που είναι στη Φιλοσοφική, κάτι θα ξέρει παραπάνω».

«*Μπράβο μνημονικό η κυρία Καίτη μας!*» σκέφτηκα κι αποφάσισα να κάνω αισθητή την παρουσία μου, όχι για κανέναν άλλο λόγο παρά για να της ξεκαθαρίσω πως ο Πλάτωνας κι ο Αριστοτέλης καμιά σχέση δεν είχαν με τις διαφημιστικές λεζάντες.

Εις μάτην! Μετά τα φιλιά, τις αγκαλιές και τα «*πώς μεγάλωσες Ερμιονάκι μου*», μπήκε στο ψητό.

«Δε ζητάω τίποτα υπερβολικό. Κάτι σπιρτόζικο θέλω, κάτι λιτό, αλλά εντυπωσιακό. Να δείξω πως τα ρούχα μου δεν είναι σαν τα άλλα».

Τίποτα δε ζητούσε η κυρία Καίτη μας. Μοναχά τον ουρανό με τ' άστρα!

«Νομίζω πως θα ήταν προτιμότερο να απευθυνόσασταν σε κάποιον ειδικό», της είπα όσο πιο μελιστάλακτα μπορούσα.

«Εγώ δε θέλω ειδικό», επέμεινε στο τροπάριό της αυτή. «Ένα δικό μου άνθρωπο θέλω, να μπορώ να τον εμπιστευτώ. Αχ Ερμιονάκι μου, με το αζημίωτο», κατέληξε.

Με τα πολλά, υποσχέθηκα να περάσω από τη βιοτεχνία της. Όπερ και γέγονε! Κι εκεί, βρέθηκα προ εκπλήξεως. Η εν λόγω βιοτεχνία είχε μεταξύ άλλων και ρούχα για εύσωμες. Ρίχνοντας μια ματιά στα κομμάτια, αν και δεν είχα και μεγάλη ιδέα από αυτά, κατάλαβα πως τα ρούχα ήταν αξιόλογα, και σαν ποιότητα και σαν ράφιμο. Τους έλειπε όμως το κάτι που καμιά διαφήμιση δε θα αναπλήρωνε. Σε σχέση με αυτά που κυκλοφορούσαν στην αγορά, έμοιαζαν με παλαιολιθικά ευρήματα. Η κυρία Καίτη είχε μείνει πίσω τουλάχιστον δύο δεκαετίες.

Ένοιωσα κάτι να με γαργαλάει. Μέσα από τα άδυτα της μνήμης μου, ξεπήδησε η ανάμνηση της σχολικής εκδρομής, η πασαρέλα, τα μοντέλα, τα ρούχα για εύσωμες, οι παραπεταμένες χοντρές αυτού του κόσμου.

«Κυρία Καίτη μου! Με όλο το σεβασμό», ξεκίνησα και κοντοστάθηκα περιμένοντας.

Αυτή τσίμπησε.

«Πες μου, παιδί μου! Τι σκέφτηκες;»

«Χρειάζεστε ριζική ανανέωση. Εδώ βλέπω πως αναλώνεστε».

Το ρήμα την ξένισε. Αποφάσισα να γίνω σαφέστερη.

«Να! Ασχολείστε με τόσα πολλά πράγματα! Τα νούμερά σας, ας πούμε! Μέτρησα τουλάχιστον δέκα. Αν τα μειώνετε;» πρότεινα δειλά.

«Μα πώς, παιδί μου; Το γυναικείο σώμα ποικίλει. Τι να κάνω; Να κόψω τα νούμερά μου;»

«Όχι, κυρία Καίτη μου», πήρα φόρα εγώ και της σέρβιρα καρυκευμένη εκείνη την αραχνιασμένη μου τρέλα. «Όλοι ασχολούνται με τις αδύνατες. Όλοι τις λατρεύουν και συναγωνίζονται ποιος θα αναδείξει την πιο λεπτή μέση, τα κόκαλα που πετάνε, την πιο καλοφτιαγμένη περιφέρεια. Αν όμως, αν λέω, δείχνετε μια προτίμηση στις παχουλές;»

«Τι λες, παιδάκι μου!» απόρησε αυτή και κατσούφιασε.

Αποφάσισα να θολώσω τα νερά.

«Εσείς βγάζετε ωραία ρούχα. Γιατί να μην τολμήσετε; Γιατί να μην ταραξέτε τον κόσμο; Γιατί να μη φέρετε την επανάσταση στη μόδα;»

«Δηλαδή;»

«Θα φτιάξετε μοντέρνα ρούχα μόνο για παχουλές. Αν περιοριστείτε σε δύο-τρία νούμερα και πειραματιστείτε σε πρωτοποριακά σχέδια, είμαι σίγουρη πως όλοι θα στραφούν σ' εσάς».

«Βρε παιδάκι μου! Σαν να έχεις δίκιο. Τι απλό πράγμα και να μην το έχω σκεφτεί!»

Περιττό να σας πω ότι, από εκείνη τη στιγμή, εγώ και η κυρία Καίτη γίναμε αχώριστες. Μέρα έμπαινε, μέρα έβγαινε, ώρες ολόκληρες πέρναγαν μέσα σε σωρούς από υφάσματα, ξένα φιγουρίνια και πειραματικά σχέδια σε κάθε υπαρκτή χάρτινη επιφάνεια. Μετά από

βδομάδες σκληρής δουλειάς, η κυρία Καίτη κατέληξε σε δέκα μοντέλα ρούχων που με άφησαν άφωνη. Ρούχα που τόσα χρόνια ονειρευόμουν να φορέσω, ανύπαρκτα στο νούμερό μου, κομμάτια εντυπωσιακά μοντέρνα παρά τη φαρδιά γραμμή τους. Και μέσα στη γενική ευφορία, το αποτόλμησα.

«Τώρα, Καίτη, πρέπει να βρεις και κάποια να τα παρουσιάσει», πέταξα εντελώς αθώα. (Το *κυρία* και ο πληθυντικός είχαν γίνει προ πολλού θυσία στο βωμό της στενής μας συνεργασίας).

«Μα δεν υπάρχουν παχουλά μοντέλα. Όλες είναι κοκαλιάρες, σαν κολλημένες είναι βρε παιδί μου!»

Εγώ σηκώθηκα, τάχα μου αθώα κι έκανα μια στροφή γύρω της.

«Τι θα έλεγες για μένα;» πέταξα εντελώς ανέμελα.

«Εσύ!» αναφώνησε αυτή και με κοίταξε καλύτερα.

Για να πω και την αλήθεια, τον τελευταίο καιρό είχα αρχίσει να περιποιούμαι τον εαυτό μου. Μπορεί να ήμουν σταθερή και αμετακίνητη στα κιλά μου, είχα όμως αρκετά ωραία μάτια και βλεφαρίδες που τα μυστικά του μακιγιάζ, στα οποία πρόσφατα είχα εντρυφήσει, τα αναδείκνυαν. Παρά το πάχος μου, φόραγα στιδήποτε μπορούσε να δείξει τα πόδια μου, αφού πρόσφατα πάλι, είχα θυμηθεί το μοναδικό σημείο του σώματός μου για το οποίο δεν μεμψιμοιρούσα.

«Μην πεις τίποτα», την πρόλαβα. «Περίμενε και θα δεις».

Και προτού προλάβει να αντιδράσει, άρπαξα ένα κομμάτι που μου άρεσε ιδιαίτερα και χάθηκα στο δοκιμαστήριο.

«Πώς σου φαίνομαι;»

«Καλέ, εσύ είσαι μία κούκλα!» αναφώνησε με ζήλο.

Για να μη μακρηγορώ, το αυτοσχέδιο δοκιμαστικό μου, σαν κυλιόμενη πέτρα, οδήγησε σε μια σειρά ευτυχών γεγονότων. Η Καίτη οργάνωσε μια διαφημιστική καμπάνια για τα ρούχα της με μοντέλο εμένα.

Σαν να βρισκόμουν σε χειμερία νάρκη τόσο καιρό και περίμενα τα πρώτα σκιρτήματα μιας καθυστερημένης άνοιξης, ένιωσα πως επιτέλους είχα βρει το δρόμο μου. Λες κι όλες οι παχουλές αυτού του κόσμου ξύπνησαν κι αυτές ξαφνικά και βγήκαν με συνθήματα στους δρόμους. Η ανταπόκριση του κόσμου ήταν θερμότερη κι απ' ό,τι, σ' εκείνα τα εφηβικά μου όνειρα είχα φανταστεί!

Ένα μοντέλο για παχουλές! Ποιος να το πιστευε! Όχι δηλαδή πως ήταν και καμιά πρωτοπορία, μέχρι τώρα όμως, μόνο σε καμιά κακότεχνη φωτογραφία προβαλλόταν κάτι τέτοιο. Εδώ όμως μιλάμε για ανέλπιστα επιτυχία. Φωτογράφοι, μακιγιέρ, προβολείς, συνεντεύξεις, *πώς ξεκινήσατε, πού κρυβόσασταν τόσο καιρό, ποιος σας δίδαξε κίνηση και σκηνική παρουσία* και άλλα τέτοια. Κι εγώ, η μέχρι χτες παραπεταμένη, έγινα ξαφνικά το πρόσωπο της ημέρας.

Από τη μια στιγμή στην άλλη, βρέθηκα περιτριγυρισμένη από ετερόκλητα άτομα που με ήθελαν για παρέα τους. Ακόμα κι εκείνοι οι παλιοί συμμαθητές και συμμαθήτριες ένιωσαν ξαφνική περηφάνια που με γνώριζαν παιδιόθεν. Βλέπετε, τα φώτα της δημοσιότητας τραβάνε τον κόσμο σαν τις μύγες.

Όλα προς εκμετάλλευση. Και τα πάχη ακόμα!

Όμως, τελικά εγώ, η *υπέρβαρη Σταχτοπούτα* τούς την έφερα!

ΤΕΛΟΣ

Ευρυδίκη Αμανατίδου

Το «μια ιστορία για παχουλές Σταχτοπούτες» απέσπασε τιμητική διάκριση στο Λασκαρίδειο διαγωνισμό διηγήματος που οργάνωσε το Λύκειο Ελληνίδων το 2005.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΚΟΜΑ :

[Η περιπέτεια του έρωτα](#)

[Ο υπαινιγμός του δρόμου](#)

[Πιπέλινη σε γάμο](#)

[Παράφραση των Wipeis}](#)